

ETIKA

Téma: Az ember és a természet kapcsolata

Olvasd el, majd a füzetbe írd ki az olvasmányból Szent-Györgyi Albert híres gondolatát!

Jellemezd, te milyen módon figyelsz oda a környezetedre!

Társas kapcsolatok

Etika

32. Az ember és a természet kapcsolata

„Szaporodjatok, sokasodjatok,
töltsétek be a földet és hajtátok
azt uralmatok alá!”
(Biblia, 1Móz 1.28.)

Tágas hazánk: a Föld

A Föld az élet színtere. Ez az **egy Földünk van, amelyre vigyáznunk kell**. Az ember azonban ahelyett, hogy kímélné a környezetet, az éghajlatot, óvná az állat- és a növényvilágot, azokat folyamatosan rongálja, pusztítja. Ennek következtében a természet egyensúlya megbillent és az ember számára kedvezőtlen perspektíva állt elő.

Az „uralom alá hajtás” nem azt kéne jelentsen, hogy az ember visszafordíthatatlanul megváltoztatja a világot, hanem hogy **igazodik a természet rendjéhez**. Továbbá minden tőle telhetőt megtesz azért, hogy a földi életlehetőségek részarányossága fennmaradjon.

Pusztuló természet, pusztuló élet

Tiszai ciánszennyeződés

2000. január 30-án az esti órákban Erdélyben, a Nagybánya melletti Aurul román–ausztrál vegyesvállalat színesfém-bányájából gondatlanság miatt mintegy százezer köbméter, erősen mérgező, cianidot tartalmazó ipari iszap került a Szamosba, onnan pedig a Tiszába. A szennyáradat másnap elérte a magyar határt. A folyót addig soha nem tapasztalt katasztrófa érte. Tonnaszámba pusztultak a különféle halak, s minden élőlény, amelynek a szőke Tisza volt az élettere. Joggal félt az ország attól, hogy a Tiszába az élet soha nem tér vissza.

Az Alföld nagy folyója még ki sem heverte a ciánszennyeződést, újabb csapás érte.

2000. március 10-én Borsabányánál, a romániai Novac bányavállalat ülepítőjéből, salakcsuszamlás következtében, különféle nehézfém-szennyeződés ömlött a folyóba.

Az ember hatalma a környezet fölött a korábbi századokhoz képest mérhetetlenül megnőtt. Az a kis térség, amelyet ember az ókorban a természetből magának kihátrált, nem volt még jelentős, azáltal még nem bontotta meg a természet összhangját. Az ókor embere a természetet sebezhetetlennek, önmagát a kozmikus világ törpe lényének tartotta, s éppen ezért harmóniában élt vele.

A gyáróriások füstje végzetes csapást mér a környezetre

Ma már mindez másképp van. A modern technika eszközei gyökeresen átalakították az emberiség kapcsolatát a környezettel. A természet sebezhetőségének szaporodó tanújelei a 20. század második felében valóságos sokkot idéztek elő, mivel a korábbi évszázadokban ez a veszély még nem fenyegetett.

„A természet hatalmas, az ember parányi. Ezért aztán az ember léte attól függ, milyen kapcsolatot tud teremteni a természettel, mennyire érti meg, és hogyan használja fel erőit a saját hasznára.”

(SZENT-GYÖRGYI ALBERT)